

ΕΤΟΣ Α'.

Ἐν ΠΑΤΡΑΙΣ τῇ 20 Δεκεμβρίου 1886.

ΑΡΙΘ. 1.

ΜΕΛΙΣΣΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΥΠΟ

ΑΝΤ. Ε. ΠΑΠΑΝΙΚΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Π. ΕΥΜΟΡΦΟΠΟΥΛΟΥ.

1886.

ΑΣΕΙΛΑΜ ΜΕΛΙΣΣΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΛΙΜΑΤΟΣ ΕΝ ΓΕΝΕΙ.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΙΠΤΟΥΣΑΙ, μυθιστόρημα εκ του Γαλλικού.

ΗΘΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ.

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΧΟΡΟΥ.

ΠΑΝΤΟΙΑ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΝΔΡΩΝ ΤΟΥ 17ου ΑΙΩΝΟΣ. Διήγημα Α'. εκ του Γαλλικού:

Ἡ Ἴππος τοῦ Κρεκού.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΕΠΙΤΡΑΧΙΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΕΠΙΤΡΑΧΙΝΟΥ Η ΕΠΙΤΡΑΧΙΝΟΥ

1881

ΜΕΛΙΣΣΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Διευθυντής ΑΝΤ. Ε. ΠΑΠΑΝΙΚΗΤΟΠΟΥΛΟΣ.

Οὐχ οἱ τὰ πολλὰ, ἀλλ' οἱ τὰ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες εἰσὶ σπουδαῖοι.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἐκδίδων τὸ παρὸν περιοδικὸν θεωρῶ περιττὸν νὰ προτάξω μακροσκελῆ πρόλογον ἀφορῶντα τὸν σκοπὸν καὶ τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ. Ταῦτα θὰ γίνωσι γνωστὰ εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἐξ αὐτῆς τῆς ὕλης τοῦ φύλλου· καὶ ὅταν ἴδωσιν ὅτι ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἐκδίδηται τοιοῦτον ἔργον, ἅς συνδράμωσιν αὐτό. Τοῦτο μόνον ὀφείλω νὰ εἶπω ὅτι, ἀφοῦ ἐπεκαλέσθην τὴν συνδρομὴν τοῦ κοινού εἰς τὸ ἔργον μου, ἐνόσῳ νὰ προσπαθῆσω, ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοί, νὰ καταστήσω αὐτὸ ἄξιον τῆς συνδρομῆς αὐτοῦ.

Καὶ ἤδη παρουσιάζων τὸ πρῶτον φύλλον, διὰ τὰς τυχούσας αὐτοῦ ἀτελείας, τὰς ἀναποφεύκτους ἄλλως τε εἰς πᾶσαν ἀρχὴν, εὐελπιστῶ εἰς τὸ μέλλον ἔχων ὑπ' ὄψιν ὅτι:

Θαρσεῖν χρή· τὰχ' αὔριον ἔσεται ἄμεινον.

ΑΝΤ. Ε. ΠΑΠΑΝΙΚΗΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΛΙΜΑΤΟΣ ΕΝ ΓΕΝΕΙ.

Γνωστὸν ἔστω ὅτι τὸ ζωηρὸν ἡλιακὸν φῶς ἐνεργεῖ πρὸς τὴν καλὴν κατασκευὴν τοῦ αἵματος (αἱματοποίησιν), καὶ πρὸς τὴν καλὴν θρέψιν τοῦ σώματος.

Ἡ ἡλιακὴ θερμότης ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ ἥπατος, ἐπαυξάνει τὴν ἐκκρίσιν τῆς χολῆς, καὶ διερεθίζει τὰς δυνάμεις τοῦ ἐγκεφάλου.

Τὸ ψῦχος συντελεῖ πρὸς τὴν εὐπεψίαν καὶ εὐσαρκίαν.

Ἡ ξηρασία τῆς ἀτμοσφαιρας συντελεῖ εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῶν μυῶν (τοῦ κρέατος) τοῦ ἀνθρώπου· διευκολύνει τὴν ἀθλητικὴν διαπνοήν· δηλαδὴ τὴν ἐξάτμισιν τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος διὰ τῶν πόρων τοῦ δέρματος, καὶ συντελεῖ εἰς τὴν εὐαισθησίαν τῶν νεύρων.

Ἡ ὑγρασία τῆς ἀτμοσφαιρας χαλαρώνει τοὺς μῦς καὶ τὰς δυνάμεις τοῦ σώματος, ἐμποδίζει τὴν ἀθλητικὴν διαπνοήν, καὶ κατακρατεῖ τὰ ὑγρά ἐντὸς τοῦ σώματος, ἐπιφέρει πάχος καὶ νωθρότητα τῶν νεύρων.

Ἡ ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου πίεσις τῆς ἀτμοσφαιρας ἐπηρεάζει ἐπὶ τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων τοῦ δέρματος καὶ ἐπὶ τῆς ἀναπνοῆς· δηλ. ὅσον τόπος τις κείται ὑψηλότερα ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, τόσον ἡ ἀτμοσφαῖρα ὀλιγώτερον πιέζει ἐπὶ τοῦ σώματος· ὅσον δὲ ὀλιγώτερον πιέζει, τόσον πυκνότερον γίνεται τὸ αἷμα, καὶ τόσον περισσότερον αἷμα συσσωρεύεται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος, καὶ τὸ δέρμα καθίσταται ἐρυθρότερον· ἡ δὲ ἀναπνοὴ γίνεται εὐρυτέρα, καὶ τὸ στῆθος εὐρύτερον· διότι ὁ ἀήρ εἶναι ἀραιωμένος, καὶ πρέπει νὰ εἰσέλθῃ περισσότερον ποσὸν αὐτοῦ κατ' ὄγκον ἵνα εἰσέλθῃ ἀρκετὸν ὀξυγόνον εἰς τοὺς πνεύμονας.

Οἱ δὲ ἄνεμοι τροποποιῶσι καὶ μεταβάλλουσι τὴν ἄδηλον διαπνοήν, καὶ τὰς δυνάμεις τοῦ σώματος.

Ὁ ἀτμοσφαιρικός ἠλεκτρισμός ἐπηρεάζει ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, φέρε σκεψώμεθα ὁποῖόν ἐστι τὸ ἑλληνικὸν κλίμα, καὶ ὁποῖαν ἐνέργειαν ἔχει ἐπὶ τῶν κατοίκων.

Ἡ χώρα τῆς Ἑλλάδος εἶναι κατὰ τὸ πλεῖον πετρώδης, ἀνώμαλος, ὄρεινὴ καὶ ξηρὰ. Τὰ συνεχῆ καὶ ὑψηλὰ αὐτῆς ὄρη ἀποτελοῦσιν ὄροπέδια καὶ κοιλάδας. Πάντα σχεδὸν περιστεφανοῦνται ὑπὸ ὀρέων, καὶ ἔχουσι περιορισμένον ὄριζοντα. Αἱ παράλιοι χῶραι εἰσὶ κατὰ τὸ πλεῖστον πετρώδεις, ἐνιαχοῦ δὲ ὑπάρχουσι πεδιάδες, ὧν τινὲς ἔχουσι παράλιον ἔκτασιν οὐ σμικρὰν· ἅπασαι δὲ περιορίζονται κατὰ ξηρὰν ὑπὸ ὑψηλῶν ὀρέων, δι' ὧν ἀποχωρίζονται ἐκ τῶν ὄροπεδίων. Ἐκτὸς τῶν παραλίων πεδιάδων, ἅπασαι αἱ μεσόγειοι χῶραι, αἰτινὲς εἰσιν ὄροπέδια καὶ κοιλάδες, διαφέρουσι πολὺ πρὸς ἀλλήλας κατὰ τὸ ὕψος αὐτῶν ἐκ τῆς θαλάσσης, ἐπομένως διαφέρουσι καὶ κατὰ τὴν πίεσιν τῆς ἀτμοσφαιρας.

Τὰ πλεῖστα τῶν ὀρέων εἰσὶ γυμνὰ δένδρων, ἄνυδρα, καὶ πάντα σχεδὸν τὰ ὄροπέδια καὶ αἱ πλεῖσται παράλιοι πεδιάδες στεροῦνται ποταμῶν. Ἐν γένει ἡ χώρα εἶναι ἄνυδρος καὶ ἄδενδρος κατὰ τὸ πλεῖστον. ἐπομένως ἐπικρατεῖ ξηρασία τῆς ἀτμοσφαιρας· διὰ τοῦτο ἐν Ἑλλάδι λίαν σπανίως συμβαίνουσι βροχαιόταται βροχαὶ καὶ σίφωνες καὶ πλημμύραι. Βροχαὶ μέτριαι πίπτουσι τὸ φθινόπωρον καὶ τὸν χειμῶνα, ὀλίγα τὸ ἔαρ, καὶ ἐλάχισται καὶ ἐνίοτε διόλου τὸ θέρος· καὶ εἰς αὐτὰς τὰς πολὺ ὄρεινὰς καὶ ὑψηλὰς χώρας σχεδὸν τ' αὐτὸ γίνεται. Διὰ τοῦτο ἐν τῷ ἑλληνικῷ κλίματι, καίτοι τοσοῦτον ἀνώμαλον χώραν ἔχοντι, ἐπικρατεῖ πανταχοῦ σχεδὸν ἡ αὐτὴ ἐν γένει ἀτμοσφαιρική διάθεσις. Ὁ Ἀριστοτέλης λέγει ὅτι ἡ ἀτμοσφαῖρα τῆς Ἀρκαδίας ἔχει τὴν αὐτὴν διάθεσιν πρὸς τὴν τῆς Ἀττικῆς· καὶ τῷ ὄντι παρετήρησα πολυετῶς ὅτι πάντα μεταβολὴ ἀτμοσφαιρας ἐν Τριπόλει, ἧτις κεῖται περὶ

τοὺς 2,000 πόδας (630 μέτρα) ὑπὲρ τὴν θαλάσσαν, ἀντανακλᾷ καὶ ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρας τῶν Ἀθηναίων ὅταν ἐκεῖ βρέχη βροχαιόταται, καὶ ἐν Ἀθήναις βρέχει ὀλίγον. Ὅταν ἐκεῖ ὁ οὐρανὸς ἦν πολὺ νεφελώδης καὶ ἐν Ἀθήναις παρίστανται ἐν τῷ οὐρανῷ νέφη. Ὅταν ἀλλαγὴ βρέξη, καὶ ἐν Ἀθήναις ὁ καιρὸς ψυχροῦται καὶ νεφελοῦται.

Πανταχοῦ ὁ οὐρανὸς εἶναι ἐπίσης καθαρός, παρέχων τερπνὸν κυανοῦν χρῶμα, καὶ νύκτας διαυγεῖς. Πανταχοῦ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου εἶναι ζωηρόν, καὶ ἡ ἡλιακὴ θερμότης ἀναλόγως τοῦ ὕψους τῶν ὄρεινῶν χωρῶν γίνεται ἡ αὐτὴ εἰς τὰ παράλια ἢ μεγίστη θερμότης ἐν καιρῷ καυσῶνων θέρους ἐν σκιᾷ εἶναι $+32^{\circ}$ μέχρι $+34^{\circ}$ βαθμῶν ἑκατοβάθμου θερμομέτρου· ὑπὸ δὲ τὸν ἡλιον φθάνει μέχρι $+50^{\circ}$. Εἶναι δηλαδὴ τὸ θερμότερον κλίμα τῆς Εὐρώπης· διότι εἶναι καὶ τὸ μεσημβρινώτερον. Κατὰ μέγα μέρος συμπίπτει ἐπὶ τῆς αὐτῆς γεωγραφικῆς ζώνης μετὰ τοῦ μεσημβρινοῦ ἄκρου τῆς Ἰταλίας, μετὰ τῆς Σικελίας καὶ τῆς μεσημβρινῆς χώρας τῆς Ἰσπανίας.

Ἄνεμοι μόνιμοι καὶ διαρκεῖς πανταχοῦ ἐν Ἑλλάδι δὲν ὑπάρχουσιν. Ἐνίοτε ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ δὶς καὶ τρίς μεταβάλλεται ὁ ἄνεμος· διὰ τοῦτο ἡ ἀτμοσφαιρική κατάσταση ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἄστατος καὶ εὐμετάβλητος, τὸ δὲ βαρόμετρον συνήθως δὲν δύναται νὰ προμηνῆ τὰς τοῦ καιροῦ μεταβολὰς, ὅπως γίνεται ἐν Εὐρώπῃ· διότι αἱ μεταβολαὶ τῶν καιρῶν ἀρχίζουσιν ἐκ τῶν ἀνωτάτων στρωμάτων, καὶ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον διαδίδονται εἰς τὰ κατώτερα στρώματα, καὶ οὕτω μετὰ ὥρας 24 ἢ 48 φθάνουσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς· ἀλλὰ πρὶν ἢ μεταβολὴ φθάσῃ ἐπὶ τῆς γῆς ἐν Ἑλλάδι, ἐπισημαίνεται νέα μεταβολὴ καιροῦ ἐπὶ τῶν ἀνωτάτων στρωμάτων, ἧτις ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ βαρομέτρου, πρὶν ἔτι πραγματοποιηθῆ ἢ προμηνυθεῖσα.

Ἡ τοιαύτη κλιματικὴ κατάσταση τῆς Ἑλλάδος, δηλαδὴ τὸ ζωηρὸν ἡλιακὸν φῶς, ἡ θερμότης τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ἡ καθαρότης καὶ ζωηρότης τοῦ οὐρανοῦ, ἡ ξηρασία τῆς ἀτμοσφαιρας καὶ τῆς χώρας, τὸ εὐμε-

τάβλητον τῶν ἀνέμων καὶ τοῦ καιροῦ, κλπ. διαθέτουσι διαφορῶς καὶ τὰ σώματα ὑγιεινῶς, καὶ τὰ πνεύματα τῶν κατοίκων ἠθικῶς.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Ἑλληνικοῦ κλίματος ἔχουσι μέτριον ἀνάστημα, εἰσὶ μᾶλλον ἰσχυροὶ ἢ παχεῖς, ὑγιεῖς, ἔχουσι χρῶμα μᾶλλον μελαγχρινόν, σιτόχροον, παρὰ λευκόν. Εἰσὶ δραστήριοι, ἀλλ' ἀψίκοροι· ἀντέχουσιν εἰς τοὺς κόπους· εἰσὶν ὀλιγαρκεῖς καὶ μάλιστα εἰς τροφὰς. Ὁ Ἕλληνας στρατιώτης δύναται καλῶς διαγεῖν τρώγων ἄρτον, ἐλαίας ἢ τυρόν, καὶ πίνων ὕδωρ, τ' αὐτὸ ἔχει καὶ ὁ ἐργάτης. Ὁ Ἕλληνας ἐν γένει εἶναι ζωηρὸς, νεωτεριστῆς, ἀνεξαρτησίας, φιλοδίκιος καὶ φιλαρχος, δὲν ἀνέχεται τὴν ὑπεροχὴν, ἕκαστος ποθεῖ ὑπερέχειν, ὁ ὑπηρέτης σκέπτεται ν' ἀποκατασταθῆ κύριος, ἄρχων, δήμαρχος, βουλευτῆς καὶ ὑπουργός· διὰ ταῦτα ἀνέκαθεν ὁ Ἕλληνας μισεῖ τὴν αὐθαίρετον μοναρχίαν, καὶ θέλει τὴν ἰσονομίαν· θέλει ὅμως ἕνα ἄρχοντα τῆς ἐκλογῆς του, ἀλλὰ δίκαιον, ἐνάρετον, προτιμῶντα καὶ ἐνισχύοντα τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἰκανότητα, θυσιαζοντα καὶ περιουσίαν καὶ ὑγίειαν. Ἐπιθυμεῖ γνωμοδοτεῖν εἰς τὴν διοίκησιν τῶν πραγμάτων, ποθεῖ τὴν παρὰ τοῦ ἄρχοντος δικαιοσύνην, ἐνώπιον τῆς ὁποίας τυφλῶς ὑποτάσσεται. Διὰ τοῦτο τὸ φυσικώτερον πολιτεύμα παρ' Ἑλλήσιν εἶναι τὸ συνταγματικόν· ἀλλὰ τὸ γνήσιον συνταγματικόν καὶ εἰλικρινῶς ἐφαρμοζόμενον· διότι ἐν τῷ συνταγματικῷ πολιτεύματι οικονομοῦνται ὅλαι αἱ ἐπιθέσεις διαθέσεις τῶν κατοίκων.

(Φοῖβος)

Αἱ γυναῖκες Πιπτοῦσαι

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ G. de GEYREBRUNE

(Μεταφραζόμενον ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Ἡρόλογος τοῦ συγγραφέως.

Τὸ βιβλίον τοῦτο δὲν εἶναι μυθιστόρημα·

διὰ τοῦτο γράφω πρόλογον. Προειδοποιῶ τὸν ἀναγνώστην ὅτι ἐν ταῖς σελίσιν αὐτοῦ θὰ εὑρῆ χαρακτηρισμοὺς γυναικῶν, αἰτινὲς διήγαγον πᾶσαι τὸν βίον, περὶ οὗ λόγον ποιῶμεν.

Εἶναι εἶδος καταχθονίου κύκλου, ἐν τῷ ὁποίῳ αἱ δυστυχεῖς ἐκπεσοῦσαι ἕνεκα σφαλμάτων ἢ ἐγκλημάτων τῶν ἀνδρῶν, στρέφονται περὶ ἑνὸς μοναδικοῦ τύπου ὑψηλῆς ἀρετῆς, τοῦ μόνου, ὅστις διέμεινεν ὀρθίος, ἀψήφῶν τὴν σκοτοδινίαν.

Ἰσως εἶναι διδασκαλία· ἴσως κατηγορία κατὰ τῆς σκληρότητος τοῦ ἀνδρός, ἴσως πικρὰ διαβεβαίωσις τοῦ γεγονότος· τούτου, ὅτι τὸ ἀσφαλέστερον καταφύγιον τῆς γυναικός, τιθεμένης εἰς πειρασμὸν ὑπὸ τῶν ἐνστικτῶν ἢ ἀναγκῶν τῆς, ἐναντίον τῆς διαφθορᾶς εἰς τὴν ὁποῖαν αἱ ἐπιθυμίαι τοῦ ἀνδρός τὴν καταδικάζουσιν, εἶναι ὁ θάνατος.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου τούτου δὲν ἀπευθύνεται εἰς τοὺς πεπαιδευμένους· δὲν ἐποίησεν ἐν σύγγραμμά, ἀλλὰ μίαν δικήν· τὸ κοινὸν θὰ δικάσῃ.

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ

Ὁ πειρασμός.

I.

Εἶναι ὀκτῶ ὥραι μ. μ. Ἡ μικρὰ τραπεζαρία εἶναι πολὺ ζεστή, εὐάρεστος δὲ ὁσμὴ ἐκ τοῦ μαγειρείου εἰσπέμπεται διὰ τινος ἡμιανοῖκτου θύρας. Ἡ κρεμασμένη λάμπα φωτίζει τὴν παρατεθειμένην τράπεζαν, τὰς δεδεμένους πετσέτας, τὰ ἀπαστράπτοντα ποτήρια. Ἡ σκευοθήκη, λίαν καθαρά, διαλάμπουσα, εἶναι πλήρης ἐξωγραφισμένων πινακίων.

Ἐνώπιον τῆς ἀνοικτῆς θερμάστρας, θερμαίνων τοὺς πόδας του, μικρόσωμὸς τις ἀνὴρ μὲ βραχὺ ἐσωκάρδιον, ἔχων σκούφον βελούδινον ἐρριμένον πρὸς τὰ ὀπισθεν, ταλαντεύεται ἀνυπομόνως, πειναλῆος, παρατηρῶν ἀτενῶς τὴν τράπεζαν.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐγείρει τὴν κεφα-

λὴν διὰ τὴν ἰδίαν τὸ ὄρολόγιον, τρίβει τὴν κεφαλὴν του καὶ μουρμουρίζει :

Τὶ διάβολον κάμνει αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἐξω τέτοια ὦρα ;

Νέα τις πηγαίνει καὶ ἔρχεται μὲ μελαγχολικὴν βραδύτητα· προσθέτει κάτι εἰς τὴν τράπεζαν, διευθετεῖ τὰ καθίσματα, ἐπιστρέφει εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἐπανέρχεται, παρατηρεῖ τὸ ὄρολόγιον, πλησιάζει εἰς τὸ παράθυρον, παραμερίζει τὰ παραπετάσματα καὶ προσπαθεῖ νὰ ἴδῃ ἐξω.

Λεπτὴ χιὼν πίπτει σκοτιζουσα τὰ ἀντικείμενα, καὶ περιβάλλει τὸ γκάζ μὲ φαϊὴν νεφέλην, ἥτις τὸ σβύνει.

Οἱ διαβάται, λίαν σπάνιοι, προασιζόμενοι δι' ἀλεξιβροχίων παρέρχονται ταχέως.

Κατὰ ποίαν ὥραν ἐξῆλθε; ἔρωτά διὰ δεκάτην φορὰν ὁ μικρόσωμος ἄνθρωπος.

Ἡ νέα ἐπλησίασεν, ἀδημονοῦσα τώρα, ἀποκρινομένη μᾶλλον εἰς ἑαυτήν· εἶνε παράξενον, εἶχεν ἀκρόασιν εἰς τὰς ἐξ· ἔφυγεν εἰς τὰς πεντέμισυ.

Ἐκεῖνος ἐπανέλαθε :

"Ε! βεβαίως δὲν εἶνε χαμένος καιρός. Ἴσως νὰ ἦσαν πολλοὶ ἄνθρωποι. Ἴσως νὰ μὴν ἠδυνήθησαν νὰ τὴν δεχθῶν παρὰ εἰς τὰ ἐπτά.

"Ε καλὰ, εἶπεν ἡ νέα, μία ἀκρόασις διαρκεῖ μόλις πέντε λεπτά· ἐνθυμήθητι τὰς ἄλλας φορὰς. Θὰ εἶχεν ἔλθει ἡδὴ ἂν δυστύχημά τι . . .

Καλὰ, δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι δὲν γνωρίζεις τὴν μητέρα σου. Αὐτὴ ποτὲ δὲν βιάζεται. Χιονίζει, τὰ omnibus διέρχονται γεμάτα, καὶ αὐτὴ περιμένει. Πιστεύεις ὅτι συλλογίζεται τὴν ἀνησυχίαν μας. "Α δὲ! προτιμᾷ νὰ οἰκονομήσῃ τὰ τριάντα σολδία διὰ τὴν ἄμυξαν καὶ νὰ μᾶς κρατῇ ἐδῶ μὲ τὸν στόμαχον κενόν . . .

"Οκτώμισυ, ἐψιθύρισε ἡ νέα ὠχρίωσα μεγάλης. Σὲ βεβαίως, πατέρα, ὅτι κάτι συνέβη. Ἡ καρδιά μου κτυπᾷ. Ἐὰν ἐξήρχετο . . .

Μ' αὐτὸν τὸν καιρόν! Εὐχαριστῶ . . .

Ἐπλησίασε περισσότερο εἰς τὴν θερμάστραν γογγύζων. Αὐτὴ ἔμεινεν ἀκίνητος ἐνώπιόν του, μὲ ἐσταυρωμένας χεῖρας, μὲ

ὄφθαλμοὺς ἐκτοξεύοντας ἀπειλητικὰ βλέμματα. Ἐξαίφνης τῷ λέγει ἀποτόμως :

"Ἄλλως τε δὲν εἶνε καθήκον τῶν γυναικῶν νὰ ἐκτελῶσι τοιαύτας ἀγγαρείας. Πάντοτε ἔστειλες τὴν μητέρα μου νὰ παρακαλέσῃ διὰ νὰ προβιβάσῃς. Εἶνε αἰσχρὸν ἐπὶ τέλους! Γνωρίζω καλῶς ὅτι εἰς τὴν θέσιν της . . .

Σιωπᾶ λοιπόν, κόρη μου, εἶπε καμμιῶν τοὺς ὄφθαλμοὺς μετὰ κακεντρεχείας· δὲν ἔννοεῖς τίποτε ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα. Αἱ γυναῖκες, τὸ ἀκούεις; μόναι αἱ γυναῖκες εἶνε ἱκαναὶ νὰ κατορθώωσιν αὐτὰ τὰ πράγματα.

"Ἐτριψε τὰς χεῖράς του συγκρούων αὐτάς, ὡς ἤθελε νὰ χειροκροτήσῃ, καὶ ἐπὶ τῆς κουτοπονήρου μορφῆς του ἀπῆστραψε μεγάλη χαρά.

Θὰ ἴδῃς ἐντὸς ὀλίγου, θὰ ἴδῃς, — ἔλεγε μὲ κουτοπονήρον ὕφος — ὅτι ἡ μητέρα σου ἐκυρίευσε τὸ φρούριον. Νὰ γίνω διευθυντὴς γραφείου μὲ μισθὸν 6000 φράγκων, ἐνῶ τώρα εἶμαι ἀπλοῦς υπάλληλος μὲ 3000, αὐτὸ εἶνε φοβερὸν πῆδημα, καὶ χρειάζεται τις ἰσχυρὰν ὄθησι διὰ νὰ τὸ φέρῃ εἰς πέρας. Ἄλλ' ἐὰν ὁ κ. Ἐδουαρδὸς τὸ θέλῃ, ἡ ὑπόθεσις εἶνε τελειωμένη. Καὶ ἡ μητέρα σου ἔχει ἕνα τρόπον νὰ μαγεύῃ τοὺς ἀνθρώπους· τὸ γνωρίζεις ὅταν αὐτὴ ἀφίνει τὴν γλῶσσαν της νὰ τρέχῃ.

"Ἦρχισε νὰ γελά, καὶ πρὸ ὀλίγον νὰ πέσῃ ὁ σκούφος του ἕνεκα τῶν παραδόξων κινήματων του.

"Ἐλα, εἶπέ μου λοιπόν. Εὔα, πῶς σοῦ φαίνονται 6000 φράγκα. Ὁ Κογιὰν θὰ σκάσῃ ἀπὸ ζήλια. Καὶ ἡ γυναῖκα του ἀκόμη περισσότερο. Θὰ σοῦ ἀγοράσω μίαν μεγαλοπρεπεστάτην ἐνδυμασίαν διὰ νὰ τοὺς κάμω νὰ σκάσουν.

Ἐννέα παρὰ τέσσαρον. Αὐτὴν τὴν φορὰν πρέπει νὰ ἐξέλθῃς, πατέρα, πρέπει ἐξ ἀπαντός . . . συνέβη δυστύχημα . . .

Ἡ νέα κόρη ἠγωνίζετο νὰ καταστείλῃ τὰ δάκρυά της, πνιγομένη, ἐντείνοσα τὰς προσπαθείας της ὅπως ἐκβίασῃ τὸν ἄνανδρον πατέρα της νὰ ἐξέλθῃ. Τὸν ἔσυρεν εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου, προσπαθοῦσα νὰ τὸν ἐνδύσῃ. Οὗτος ἀντίστατο· ὡς μωρὸν παιδίον

Ἄλφόνσος Σας παρασύρεται ὑπὸ ὑπερβολικοῦ θυμοῦ ἢ ἀνυπομονησίας, ἢ ὑπὸ ἀλλοκότου ἰδιοτροπίας, τὸν δικαιολογεῖτε μάλιστα ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ὅλα ταῦτα εἶναι ἀσήμαντα εἰς παιδίον τόσῳ νεαρόν· ἢ ὅταν τὸν δυσαρραστήγητε κλαίει, καὶ ἐν τῷ ἄμυξ ἀφοπλιζέσθε ἀπὸ τὰ δάκρυά του· ὑπερεπιθυμεῖτε νὰ ἴδῃτε τὴν χαρὰν ἐπανερχομένην εἰς τὸ μέτωπόν του καὶ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη του, τῷ ἐπιδαψιλεύετε φιλήματα καὶ θωπειάς, καὶ σχεδὸν τοῦ ζητεῖτε συγχώρησιν ὅτι τὸν ἐλυπήτατε. Ἐκ τούτου δὲ πιστεύει ὁ Ἄλφόνσος Σας ὅτι ὅσον περισσότερο ἀταξίας πράττει, τοσοῦτον ὑπερπληροῦται ἐγκαρδιώσεων καὶ θωπειῶν. Ταῦτα ὡς πρὸς τὴν ἀνατροφὴν διὰ δὲ τὴν ἐκπαίδευσίν του τὰ αὐτὰ συμβαίνουν. Ὁ Ἄλφόνσος δὲν ἐργάζεται καὶ δὲν μελετᾷ, ἢ ὅσον αὐτὸς θέλει καὶ ὅπως θέλει.

"Ὅλαι αἱ δικαιολογίαι ἄς ἡ ὀκνηρία του ἐφευρίσκει ὅπως ἀποφεύγῃ τὸ σχολεῖον, εἰσιν εὐπρόσδεκτοι εἰς Σᾶς. Οὕτω μ' ὄλην τὴν φυσικὴν εὐφυΐαν του αἱ πρόδοί του σχεδὸν δὲν εἶναι τίποτε. Ὅταν παραπονήται κατὰ τῶν διδασκάλων του τὸν δικαιολογεῖτε, ἢ ἐὰν τοὺς ὑπερασπίζεσθε ἐναντίον του κάμνετε τοῦτο τόσον ἀσθενῶς, ὥστε ὁ Ἄλφόνσος πιστεύει εὐκόλως ὅτι εἰς τὸ βάθος τῶν στοχασμῶν σας αὐτοὶ ἔχουσιν ἄδικον. Ὅταν παραπονοῦνται ἐναντίον του, τοὺς ὑποπτεύεσθε ἐνδομύχως ὅτι εἶναι πολὺ ἄδικοι πρὸς αὐτὸ τὸ παιδίον, ὅτι παραγνωρίζουσι τὰ προτερήματά του, ὅτι ἀποδίδουσι σημασίαν εἰς μηδαμινὰ πράγματα, ὅτι ἔχουσι περισσότεραν ἀγάπην εἰς τοὺς ἄλλους συμμαθητάς του.

Καὶ ὅμως ἡ μόνη εὐχὴ Σας, ἡ μόνη ἐπιθυμία σας εἶναι ἡ εὐτυχία τοῦ πεννοῦ Σας. Ἄλλὰ, κυρία, ὁ Ἄλφόνσος Σας μεγαλώνει. Ὅταν συνειθισμένος ἀπὸ Ὑμᾶς νὰ βλέπῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ ὅλους ἐνδίδοντας εἰς τὰς θελήσεις του, ἀναγκασθῇ ἀργότερον νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ νὰ ζῇ μὲ ὁμοίους ἢ ἀνωτέρους του, οἷτινες δὲν θὰ ἐπιτρέπωσιν εἰς αὐτὸν τίποτε, θὰ εἶναι τότε εὐτυχής; Ὅταν συνειθισας νὰ μὴ κάμνῃ τίποτε, ἢ νὰ κάμνῃ ὅ,τι θέλει, ἀναγκασθῇ νὰ ἐργάζεται ὅχι κατὰ τὴν θέλησίν του ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην, καὶ ἡ

ἀνικανότης του τῷ καταστήσῃ πᾶν ἐπάγγελμα ἢ ἐπίπονον ἢ καὶ ἀδύνατον, θὰ εἶναι εὐτυχής; Καὶ ἡ μήτηρ ἥτις κολακεύουσα καὶ ἐνθαρρύνουσα ἐλαττώματα, ἀπὸ τὰ ὅποια θὰ ἦτον εὐκόλον νὰ τὸν διορθώσῃ, τῷ παρασκευάσῃ τοιοῦτον μέλλον, θὰ εἶναι εὐτυχής αὐτὴ ἢ ἰδία;

"Α! φοβήθητι μήπως τότε ὁ Ἄλφόνσος Σας ἀπευθύνῃ τοῦλάχιστον ἐσωτερικῶς δικαίως μομφὰς. Ἀναμφιβόλως θὰ ἔχῃ πάντοτε δι' Ὑμᾶς τὸν αὐτὸν σεβασμὸν, τὴν αὐτὴν στοργὴν ἀγαπῶ νὰ πιστεύσω ὅτι δὲν θὰ ὁμοιάσῃ τὰ ἄλλα διεφθαρμένα παιδιά ἅτινα ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον καθίστανται ἀνάσθητα. Ἄλλ' ἐνῶ θὰ Σᾶς ἀγαπᾷ, θὰ πιστεύῃ συνάμα ὅτι πρέπει νὰ παραπονήται καθ' Ὑμῶν.

Παρατηρήσατε ὅτι δὲν παραδέχομαι ὡς δυνατὰ ἀποτελέσματα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια εἰς παιδιά ὀλιγώτερον γενναίόφρονα τοῦ Ἄλφόνσου δὲν εἶναι σπάνια. Οὐδέποτε θὰ ὁμοιάσῃ τοὺς νέους ἐκείνους τῶν ὁποίων τὰ ἐλαττώματα μὴ κατασταλέναι ἐνωρίς λαμβάνουν σὺν τῇ ηλικίᾳ ἀνάπτυξιν τρομεράν, ἅτινα συνειθισμένα νὰ μὴ φοβῶνται τοὺς γονεῖς των ἐγκαταλείπονται ἄνευ τύψεως τοῦ συνειδότος εἰς τὴν ἀταξίαν, καὶ ἅτινα ὑπόταν θελήσῃ τις νὰ τὰ κάμῃ ν' ἀναγνωρίσωσι τὸ καθήκον των ἀπαντῶσιν εἰς τὰς προτροπὰς μὲ ἐντελῆ ἀδιαφορίαν, καὶ κἄποτε εἰς τὰς ἐπιπλήξεις μὲ αὐθάδειαν. "Ὅχι, ὁ Ἄλφόνσος δὲν δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ τοιοῦτους φόβους· ἔχει κάλλιστον φυσικόν· ἔχει ἀδιακόπως ὑπ' ὄψιν τὰ κάλλιστα παραδείγματα καὶ δὲν δύναται νὰ γείνη κακός. Ἄλλὰ σκέφθητι καλῶς περὶ τούτου· ἐπὶ δέκα κακῶν ὑπάρχουσιν ἐννέα οἷτινες δὲν θὰ ἐγένοντο τοιοῦτοι, ἐὰν οἱ γονεῖς των δὲν ἐφέροντο ὑπερβολικῶς ἐπεικεῖς πρὸς αὐτοὺς.

Κάμετε λοιπόν σῆς ἢ ἰδία, κυρία, γενναίαν ἀπόφασιν. Ἔσο αὐστηρὰ πρὸς τὸν Ἄλφόνσον, ὅταν πρέπει νὰ εἶσαι ἔσο ἀπαιτητικὴ ὅπως εἶναι ἐπιμελής καὶ εὐπειθής πρὸς τοὺς διδασκάλους του, μὴ ἐπιτρέπῃς εἰς αὐτὸν οὔτε παραφοράς οὔτε ἰδιοτροπίας. Γνωρίζε νὰ τὸν στερῆς τῶν θωπειῶν Σας, ὅταν δὲν εἶ-

ναι αξιοσ αὐτῶν. Ὅταν ὑποφέρῃ ἡ καρδιά Σας ἐνεκα σωτηρίων τιμωρίων ἄστινας τῷ ἐπιβάλλετε χάριν τοῦ συμφέροντός του, ἀποκρύψατε τὰ δάκρυά Σας καὶ μὴ φαίνεσθε ὅτι Σας μέλλει διὰ τὰ ἰδικὰ του, εἰμὴ ὅταν μεταμέλεια ἢ ἄλλο τι ἀξίεπαινον αἰσθημα κάμνη νὰ βέωσι.

Μετ' ἐπιμονῆς ἀκολουθήσατε αὐτὴν τὴν συμπεριφορὰν πρὸς τὸν Ἀλφόνσον Σας, ὁ Ἀλφόνσος τότε θὰ γείνη ὁ κάλλιστος τῶν νέων, καὶ Σεῖς ἡ μήτηρ του, ἡ εὐτυχεστέρα τῶν μητέρων.

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ] ΦΑΩΝ.

Ἐν τῷ ἀμείωτος κατωτέρω καταχωρηζομένῳ ἄρθρῳ, ὅπερ ἰμέτερος ἐξ Ἀθηνῶν συνεργάτης ἐπέμψεν, εὐρίσκει ὁ ἀναγνώστης ἐνδιαφερούσας πληροφορίες περὶ τῶν πρώτων ἐτῶν τοῦ Πανεπιστημίου, οὕτως ἐορτασθήσεται μετ' οὐ πολὺ ἡ πεντηκονταετηρίς.

(Σημ. Διευθ.)

ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ.

Ὁ χρόνος ἐφ' ὃν θέλει διαρκέσῃ καὶ ὁ τρόπος καθ' ὃν θὰ πανηγυρισθῇ ἡ πεντηκονταετηρίς ἐπέτειος τῆς συστάσεως τοῦ Ἐθνικοῦ πανεπιστημίου, ἔχει σχεδὸν ἀπὸ τοῦδε ὁρισθῆ.

Αἱ ἐορταὶ θὰ διαρκέσωσι τρεῖς ἡμέρας, καθ' ἃς τὸ Πανεπιστήμιον ἔσται σημιαιολιστον καὶ λαμπρῶς φωταγωγημένον. Τὴν πρώτην ἡμέραν θὰ γίνῃ ἐν τῇ μεγάλῃ πανεπιστημιακῇ αἰθούσῃ ἡ ἀναγνώρισις τῶν ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων σωματείων. Τὴν δευτέραν ἡμέραν ὁ πρύτανις θ' ἀπαγγεῖλῃ τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, τῶν ὑπουργῶν καὶ λοιπῶν προσκεκλημένων, εἰς τιμὴν δὲ τῶν τελευταίων τὸ ἑσπέρας θὰ παρατεθῇ ἐν Φιλιππῶν μέγα γεῦμα. Τὴν τρίτην ἡμέραν θὰ διαχθῇ ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις ἡ Ἀντιγόνη τοῦ Σοφοκλέους ὑπὸ φοιτητῶν τῆς Φιλοσοφικῆς

σχολῆς, πιθανῶς δὲ καὶ κωμῳδία τοῦ Ἀριστοφάνους ἢ Πλάτου. Χορικὸν ἄσμα τῆς Ἀντιγόνης μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ μουσικοδιδασκάλου κ. Γαιδεμβέργερ θ' ἀναμείψῃ χορὸς ἐκ πεντήκοντα φοιτητῶν ἀποτελούμενος. Μετὰ τὴν ἐν Ὀλυμπίοις διδασκαλίαν γενήσεται λαμπαδηφορία τῶν φοιτητῶν.

Πιθανώτατα αἱ ἐορταὶ τῆς πεντηκονταετηρίδος θ' ἀρχίσωσι τὴν ἐπομένην τῆς ἐορτῆς τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου (21 Μαΐου) ὅτε καὶ συμπληροῦται περίπου πεντηκονταετία.

Τὴν 27 Μαΐου 1836 ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως» τὸ περὶ συστάσεως τοῦ Πανεπιστημίου διάταγμα, τὴν δὲ 3 Μαΐου 1837 ἐγένετο ἡ ἐπίσημος ἐγκαινίασις αὐτοῦ. Σύντομος περιγραφή τῆς τελετῆς ἐκείνης δὲν θὰ ἴητο ἐνταῦθα περιττή.

Περὶ τὴν 11 ὥραν ὁ βασιλεὺς ἔφιππος ἐφθασεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ὅπου παρευρίσθη τὸ διπλωματικὸν σῶμα, τὸ συμβούλιον καὶ οἱ γραμματεῖς τῆς ἐπικρατείας, ἡ ἱερὰ σύνοδος κλπ.

Μετὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τελετὴν οἱ σχολάρχαι (οὕτως ὠνομάζοντο οἱ κοσμητορες μέχρι τοῦ 1841 ὅτε διὰ διατάγματός ἐγένετο ἀλλαγὴ τῆς ὀνομασίας τῶν ἀρχῶν τοῦ Πανεπιστημίου) * ἔδωκαν τὸν ὄρκον τῆς πίστεως καὶ μετὰ ταῦτα ὁ πρύτανις Κ. Σχινᾶς ἀπήγγειλε λόγον ἐτι δ' ὠμίλησαν ὁ κοσμητορ Ν. Βάμβας ὁ Μ. Ἀποστολίδης καθηγητῆς τῆς Θεολογίας καὶ ὁ Α. Λευκίης καθηγητῆς τῆς Ἰατρικῆς.

Τὸν βασιλεῖα Ὁθωνα — ὅστις κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν τότε χρονογράφων δις ἐδάκρυσε διαρκούσης τῆς τελετῆς — ἐξεληθόντα ὑπεδέχθη μετ' εὐφημιῶν ὁ ἐξωθεν τοῦ πανεπιστημίου πολυπληθὴς λαός.

Κατ' ἐκεῖνο τὸ ἔτος τακτικοὶ καθηγηταὶ εἶχον διορισθῆ τῆς μὲν Θεολογίας ὁ Μ. Ἀποστολίδης καὶ Θεόκλητος Φαρμακίδης, τῆς

* Διὰ τοῦ διατάγματος τούτου (10322 Ὀκτωβρίου 1811) ὁ τῶς ὀνομαζόμενος προπρύτανις ὠνομάσθη ἀντιπρύτανις ἢ σχολάρχαια κοσμητεία καὶ τὸ ἀκαδημαϊκὸν συμβούλιον ἀκαδημαϊκὴ σύγκλητος.

δὲ Φιλοσοφικῆς οἱ Ν. Βάμβας καθηγητῆς τῆς φιλοσοφίας, Γ. Γεννάδιος τῆς φιλολογίας, Ἐρρ. Οὐλερίχος τῆς Λατινικῆς φιλολογίας, Λουδοβίκος Ῥὸς τῆς ἀρχαιολογίας, Δ. Σχινᾶς τῆς ἱστορίας, Κ. Νέγρης καὶ Κ. Βούρης τῶν μαθηματικῶν. Πάντες οἱ λοιποὶ ἦσαν ἔκτακτοι καὶ ἐπίτιμοι.

Κατὰ δὲ τὸ χειμερινὸν ἐξάμηνον τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους 1837—38 ἐδιδάχθησαν τὰ ἑξῆς.

Ἐν τῇ Θεολογίᾳ. Δογματικὴ Θεολογία κατὰ τὴν ἐπιτομὴν τῆς τοῦ Θεοφάνους Προκοποβι. Θεολογικῆς βίβλου, καὶ ἱστορία τῶν δογμάτων παρὰ τοῦ καθηγητοῦ Μ. Ἀποστολίδου.

Ἱστορία ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἐρμηνεία τῶν ψαλμῶν παρὰ τοῦ καθηγητοῦ Κοντογόνη.

Ἐν τῇ Νομικῇ (Δικαστικῇ). Ἐμπορικὸς νόμος παρὰ τοῦ καθηγητοῦ Γ. Α. Πάλλη.

Πολιτικὴ Δικονομία παρὰ τοῦ καθ. Φέδερ. Ῥωμαϊκὸν δίκαιον παρὰ τοῦ καθ. Πήλιχα.

Πολιτικὸς νόμος παρὰ τοῦ καθ. Γ. Α. Μαυροκορδάτου.

Διοικητικὸν Δίκαιον παρὰ τοῦ καθ. Ἀργυροπούλου.

Πολιτικὴ Οἰκονομία παρὰ τοῦ καθ. Ι. Α. Σούτσου.

Ἐν τῇ Ἰατρικῇ. Μερικὴ Παθολογία καὶ Θεραπευτικὴ παρὰ τοῦ καθ. Ι. Βούρου.

Χειρουργικὴ κλινικὴ παρὰ τοῦ καθ. Ἐρ. Τράιμπερ.

Γενικὴ Νοσολογία καὶ Θεραπευτικὴ παρὰ τοῦ καθ. Α. Γ. Λευκίης.

Χειρουργία. παρὰ τοῦ καθ. Ι. Ὀλυμπίου. Μαιευτικὴ » » » Ν. Κωστῆ.

Ἀνατομία » » » Δ. Α. Μαυροκορδάτου.

Σημειωτικὴ καὶ β', Νοσογραφία τῶν γυναικείων καὶ τῶν παιδικῶν ἀσθενειῶν παρὰ τοῦ καθηγητοῦ Ἡπίτου.

Λοιμολογία παρὰ τοῦ καθ. Α. Γ. Λευκίης. Ἰατροδικαστικὴ » » » Κ. Α. Πάλλη.

Ἐν τῇ Φιλοσοφικῇ. Ἱστορία τῆς

Ἑλληνικῆς Φιλολογίας παρὰ τοῦ καθ. Γ. Γενναδίου.

Λογικὴ..... » » » Κ. Κοντογόνη.

Χωρογραφία τῆς Ἀττικῆς » » Α. Ῥόσσ.

Φυσικὴ..... » » » Κ. Βούρη.

Ὁρατίου ποιητικὴ καὶ Ὁβιδίου μεταμορφώσεις παρὰ τοῦ καθ. Α. Ῥόσσ.

Γενικαὶ ἀρχαὶ τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας παρὰ τοῦ καθ. Κ. Δομνάνδου.

Φιλοσοφία ἢ θεωρία τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος καὶ ἠθικῆς παρὰ τοῦ καθ. Ν. Βάμβας.

Χημεία » » » Ε. Λάνδερερ.

Μαθηματικὴ Γεωμετρία Λεγένδρου, Τριγωνομετρία, ἄλγεβρα, διαγραφικὴ γεωμετρία τοῦ Ackette παρὰ τοῦ καθ. Κ. Νέγρη.

Ἰατρικὴ βοτανικὴ καὶ Πρακτικὴ βοτανικὴ παρὰ τοῦ καθ. Δ. Φράας.

Κικέρων (περὶ φύσεως θεῶν) καὶ Λατινικῆς φιλολογίας Ἱστορία παρὰ τοῦ καθηγητοῦ Ἐρρ. Οὐλερίχου.

Βίος Ἑλλάδος ἤτοι Ἑλλ. Ἀρχαιολογία παρὰ τοῦ καθηγητοῦ Δ. Σχινᾶ.

Ἐν ταῖς τῇ 12 Μαρτίου 1838 γενομέναις ἀρχαιρεσίας τοῦ Πανεπιστημίου ἐψηφίσθη πρύτανις ὁ Κ. Σχινᾶς διὰ ψήφων 16 τοῦ Γ. Παλλη λαβόντος 14. Οἱ ἀπὸ τῆς συστάσεως δὲ τοῦ Πανεπιστημίου μέχρι τοῦδε διατελέσαντες πρύτανις εἰσὶν οἱ ἑξῆς. Κ. Σχινᾶς, 1837, καθηγητῆς τῆς Νομικῆς, Γ. Παλλη, 1838, καθηγητῆς τῆς Νομικῆς.

(Οὗτος ἐχρημάτισε πρύτανις καὶ κατὰ τὰ ἔτη 1839—1840). Ν. Κωστῆς, 1841, καθηγητῆς τῆς Ἰατρικῆς, Μ. Ἀποστολίδης, 1842, καθηγητῆς τῆς Θεολογίας, Κ. Ἀσώπιος, 1843, καθηγητῆς τῆς Φιλολογίας, Ν. Βάμβας, 1844, καθηγητῆς τῆς Φιλοσοφίας, Θ. Μανούσης, 1845, καθηγητῆς τῆς Ἱστορίας, Α. Βενιζέλος, 1846, καθηγητῆς τῆς Χημείας, Ἰω. Σούτσος, 1847, καθηγητῆς τῆς Νομικῆς, Φ. Ἰωάννου, 1848, καθηγητῆς τῆς Φιλοσοφίας, Γ. Μαυροκορδάτος, 1849, καθηγητῆς τῆς Ἰατρικῆς, Μ. Ἀποστολίδης, 1850, καθηγητῆς τῆς Θεολογίας,

Σ. Πήλικας, 1851, καθηγητής του Ποινικού Δικαίου, Π. Αργυρόπουλος, 1852, καθηγητής της Νομικής, Ν. Κωστής, 1853, καθηγητής της Ιατρικής, Κ. Κοντογόνης, 1854, καθηγητής της Θεολογίας, Ιωάννης Όλυμπιος, 1855, καθηγητής της Χειρουργικής, Κ. Ασώπιος, 1856, καθηγητής της Φιλολογίας, Φ. Ιωάννου, 1857, καθηγητής της Φιλοσοφίας, Δ. Στρούμπος, 1858, καθηγητής της Φυσικής, Β. Οικονομίδης, 1859, καθηγητής της Νομικής, Α. Πάλλης, 1860, καθηγητής της Ιατρικής, Κ. Ασώπιος, 1861, καθηγητής της Φιλολογίας, Π. Παππαρηγόπουλος, 1862, καθηγητής της Νομικής, Κ. Φρεαρίτης, 1863, καθηγητής της Νομικής, Ηρ. Μητσόπουλος, 1864, καθηγητής της Ζωολογίας, Μ. Βενιζέλος, 1865, καθηγητής της Μαιευτικής, Αλέξ. Ρ. Ραγκαβής, 1866, καθηγητής της Αρχαιολογίας (περί τὰ μέσα του Ακαδημαϊκού έτους διωρίσθη πρεσβευτής, και ανέλαβε τὰ της πρυτανείας ὁ ἀντιπρύτανης Μ. Βενιζέλος), Θ. Ορφανίδης, 1867, καθηγητής της Βοτανικής, Γ. Ράλλης, 1868, καθηγητής της Νομικής, Π. Καλλιγιάς, 1869, καθηγητής της Νομικής, Κ. Βουσακίης, 1870, καθηγητής της Φυσιολογίας, Εὐθ. Καστόρης, 1871, καθηγητής της Λατινικῆς Φιλολογίας, Κ. Παππαρηγόπουλος, 1872, καθηγητής της Ιστορίας, Γ. Μακκῆς, 1873, καθηγητής της Ιατρικής, Π. Ρομπότης, 1874, καθηγητής της Θεολογίας. (Απεβίωσε κατὰ τὰ μέσα της πρυτανείας του). Έμ. Κόκκινος, 1875, καθηγητής της Νομικής, Ίω. Παπαδάκης, 1876, καθηγητής της Αστρονομίας. (Απεβίωσε κατὰ τὰς ἀρχὰς της πρυτανείας του). Άνδρ. Αναγνωστάκης, 1877, καθηγητής της Ιατρικής, Ν. Μ. Δαμαλάς, 1878, καθηγητής της Θεολογίας, Θ. Αρεταῖος, 1879, καθηγητής της Ιατρικής, Β. Λάκων, 1880, καθηγητής τῶν Μαθηματικῶν, Ν. Δαμασκηνός, 1881, καθηγητής της Νομικής, Π. Γ. Κυριακός, 1882, καθηγητής της Ιατρικής, Μ. Βενιζέλος, 1883, καθηγητής της Μαιευτικής, Κ. Ν. Κωστής, 1884, καθηγητής της Νομικής, Κ. Π. Δηλιγιάννης, 1885, κα-

θηγητής της Ιατρικής, Γεώργιος Καραμήτσας 1886, καθηγητής της άστυκλινικής και της ειδικῆς νοσολογίας.

Ἀθήνησιν Ἰανουάριος 1887.

ΕΣΣΗΝ.

ΤΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ.

Πόσο καλό 'ναι τὸ δένδρι ποῦ σ' ἐρημιᾷ φουντώνει
Κι' ἰσκιάδα μὲ τὰ φύλλα του τὸ καλοκαίρ' ἀπλώνει
"Οποιοῦ διαβάτης ἀπὸ 'καὶ περάσει ὀ' ἀκουσθήσῃ
Καὶ ἀπὸ κάτω στὸ δένδρι τὰ μάτια του θὰ κλείσῃ
Θάχῃ γλυκὸ νανοῦρισμα χίλιων πουλιῶν τραγουδι
Θὰ τοῦ χαρῖσῃ εὐωδιὰ κάθε λογῆς λουλουδι
Τὴν κεφαλὴ του μαλακὸ ἀγέρι θὰ φιλήσῃ. . . .
Μὰ ποῖός μπορεῖ νὰ κοιμηθῇ σιμὰ στὸ κυπαρίσσι ;
Πάνω σὲ κρύα μνήματα λυπητερά φουντώνει
Θανάτου μῦνημα πικρὸ, σκληρὰ μᾶς φανερώνει
Πῶς θάλθῃ ὦρα καὶ στιγμή τοῦ ἢ ζωῆ θὰ σβύσῃ
Καὶ θὰ φουντώσῃ ἀπάνω μας αὐτὸ τὸ κυπαρίσσι !
Γιατὶ νὰ εἶσαι συντροφιά κάθε νεκροῦ καὶ μένο
Δενδρί ; σὸ στέκεσαι 'ψηλὸ, 'ψηλὸ καμαρωμένο
Ζωὴ καὶ νιάτα μαρτυρεῖ τὸ τόσο σου καμάρι,
τέτοιο λεβέντη σύντροφος ὁ τάφος μας νὰ πάρῃ ;
Νὰ ἀκουμβοῦν ἢ βρίζαις σου 'στὰ κόκκαλα τὰ κρύα
νάχῃς κλειστὰ τὰ νειάτα σου εἰς τὰ νεκροταφεῖα ;
'Ὡ κυπαρίσσι μου ἐγὼ, ἐγὼ σὲν ἀποθάνω
δὲν θέλω εἰς τὸν τάφος μου νὰ στέκεσ' ἀπὸ 'πάνω.
Καὶ θὰ ζηλεύω νὰ θωρῶ 'ψηλὰ νὰ καμαρώνῃ
τέτοιο δένδρι, καὶ χαμηλὰ νὰν' ἢ 'δική μου σκόνη.
Ἐτιὰ μονάχα, ἤθελα, νὰ σκόδῃ με τ' ἀγέρι
Ἄλιγ' ὄρασά 'στὸ μῆμα μου τὸ σκοτεινὸ νὰ φέρῃ

ΚΥΚΝΟΣ.

Περιπέτειαι διδασκάλου ἢ τὰ ἦθη τῶν κατοίκων τῆς Θεσσαλίας.

Μηνὶ Σεπτεμβρίῳ τοῦ 1885 ἀνήλθον εἰς τὴν κωμόπολιν Μ. εἰς τὴν πρὸ μικροῦ εἶχον διορισθῆ διδάσκαλος. Περὶ τῶν κατοίκων τῆς κώμης ταύτης ἔτρεφον τὰς λαμπροτέρας ἐιδέας πρότερον, ἀπ' ἧς ἐποχῆς ἀνέγνων τοὺς ἄθλους αὐτῆς ἐν τῷ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνι, ὃν διεξήγαγον πρὸς ἀπίσσεις τυραννικοῦ ζυ-

Ἀγαθὴ τύχη ! Εἶμαι προσκεκλημένος ὑπὸ τῆς ὑποκομῆσης Δός, ἢ ὅποια ἐκάλεσεν εἰς δεῖπνον ταύτην τὴν ἐσπέραν ὅλους τοὺς εὐφυολόγους τῆς ἐποχῆς μας· ἀλλ' ἐγὼ θὰ μείνω πλησίον σου. Θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ παιγνιδίου τὸ ὅποιον τόσο ἀτυχῆ ἔκβασιν διὰ σὲ ἔσχε, καὶ θὰ πῶμεν ὅπως πρέπει.

Ὁραϊότατα· καὶ κατὰ τὰ ἐπιδόρπια θὰ συντάξωμεν ὁμοῦ τὴν ἀπάντησιν εἰς τὰς ἐπιτιμήσεις τοῦ γέροντος πενθεροῦ μου.

Λαμπρὰ τὸ ἐσκέφθης ! Εἶμαι πάντοτε πλήρης πνεύματος κατὰ τὸ τέλος τοῦ φαγητοῦ.

Ὁ κ. δὲ Κυζ ἀπέπεμψε τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ὑπνρέτας του. Ἐπειτα οἱ δύο φίλοι ἔλαβον ἐν ἀνέσει τὰς θέσεις των, καὶ τὰ φαγητὰ ἐντὸς ὀλίγου παρετέθησαν. Τὸ ὑπόγειον τοῦ κόμητος δὲ Κρεκῦ ἦτο ἐφωδιασμένον μὲ τοὺς καλλιτέρους οἴνους· ὁ πενθερός του ἦτο κάτοχος περιφρήμων ἀμπέλων· συνείθιζε δὲ νὰ διδῇ κατ' ἔτος μέρος τῶν οἴνων του καὶ εἰς τὸν κόμητα δὲ Κρεκῦ. Ὁ οἶνος τῆς Βουργουνδίας, συνείθιζεν ὁ κ. Λεδιγιέρ νὰ λέγῃ, εἶνε κατάλληλος δι' ὅλας τὰς ἡλικίας, καὶ ἐὰν ὁ γαμβρός μου εἰς τὰ γηρατεῖα του ἔχῃ τὴν μύτην ὀλίγον ἐρυθρὰν, θὰ μοὶ ὁμοιάξῃ διὰ τὸν λόγον τοῦτον, αἰ ἐκ τῆς ὑπερμέτρου χρήσεως τοῦ οἴνου προερχόμενοι παρεκτροπαὶ τοῦ κόμητος προὔξενον τῷ ἀγαθῷ γέροντι γέλωτα μᾶλλον, ἐνῶ αἰ ἐν τῷ παιγνιδίῳ ἀπώλειαι μεγάλως δυσηρέστου αὐτόν. Ὁ Κρεκῦ καὶ ὁ ἵππότης δὲ Κυζ ἔχοντες ἡλικίαν μεταξύ 25 καὶ 30 ἐτῶν ἔχαιρον τὴν φήμην λίαν εὐθύμων συμποτῶν. Αἱ φιάλαι διεδέχοντο ἀλλήλας μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Οὕτω μετὰ συνδιάλεξιν ἐπὶ ὦραν δι-αρκέσασαν, ἠναγκάσθησαν νὰ ζητήσωσι τὴν εἰσπνοὴν καθαροῦ ἀέρος. Ὁ ἵππότης ἵνα ἀποδώξῃ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ φίλου του καὶ τὸ ἐλάχιστον νέφος μελαγχολίας ἔπινεν ὑπερμέτρως, χωρὶς νὰ παρατηρῇ ὅτι ὁ οἶνος τοῦ κ. Λεδιγιέρ ἀνέβαζε μετὰ μεγίστης ταχύτητος τὸ αἷμα εἰς τὴν κεφαλὴν καθ' ὅσον τὸ δεῖπνον προὔχῳρει, ἢ διαθέσεις τῶν δύο φίλων παραδόξως μετεβάλλετο. Μὲ κάθε νέον ποτήριον ὁ Κρεκῦ ἀπέβαλλε τὴν προτέραν με-

λαγχολίαν καὶ ἐγένετο λίαν εὐθυμος, ἐνῶ ὁ κ. δὲ Κυζ, παρὰ τὸ σύνθηες ἔχανε τὴν εὐθυμίαν αὐτοῦ καὶ ἐγένετο σοβαρός. Ἐθετε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἐλάμβανεν ὕφος αὐστηρότατον. Ἰππότα, ἔλεγεν ὁ Κρεκῦ γελῶν, δὲν εἶσαι καλά. Ἐὰν ὁ ἀποθανὼν βασιλεὺς σὲ ἐβλεπε, θὰ ὠρρίζετο ὅτι ἔχεις ἀκριβῶς τὸ λυπημένον πρόσωπον τοῦ θείου σου Μιγιέν τῆ ἐπομένη τῆς περὶ τὸ Cury μάχης. Διὰ νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὴν προτέραν εὐθυμίαν σου καλὸν θὰ ἦτο νὰ εἴπῃς ἐν ἄσματιον.

Κρεκῦ, φίλε μου, μοὶ ἤλθεν εἰς τὴν μνήμην μου εἰς λόγος, τὸν ὅποιον εἶπεν ὁ κ. δὲ Ροχᾶν σήμερον τὴν πρωΐαν, καὶ ὁ ὅποιος φρίνεται προσβλητικώτατος.

Ποία ἰδέα ! Δὲν θὰ ἤκουσες καλῶς ἢ δὲν θὰ ἐνόησες καλῶς. Ὅχι μὰ τὸν Θεόν ! Ἰδοὺ πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα· ὁ κ. δὲ Ροχᾶν εὐρίσκατο εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν ἀπ' ἐμοῦ, ἐνῶ ἐγὼ ἔχαιρέτιζον τὴν μητέρα βασιλίσσαν, καὶ ὠμίλει εἰς τοὺς γείτονας του περὶ τῆς βαθμίδος μιᾶς ἀμάξης· λοιπὸν γνωρίζω ὅτι μωρῶς μὲ κατηγόρησαν τινὲς ὅτι προδοτικῶς φερόμενος ἐρόνευσα τὸν μαρκήσιον δε Λουζ ἐπὶ τῆς βαθμίδος τοῦ ὀχλήματος του, ἐνῶ κατέβαινε ἀπ' αὐτοῦ διὰ νὰ μονομαχήσῃ μὲ ἐμέ. Εἶνε ψεῦδος ἄτιμον· δὲν εἶμαι ἐγὼ δολοφόνος !

Περίεργος ὁ Κρεκῦ ἤρξατο νὰ γελᾷ θορυβωδῶς· εἰσθε κόμης τῷ ἀπήντησε, λοιπὸν ὁ κ. δὲ Ροχᾶν δὲν δύναται νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς βαθμίδος μιᾶς ἀμάξης χωρὶς νὰ ἐνοηθῆσῃς ;

Ἄσχετος ! Δὲν θέλω νὰ προφέρωσι τὴν λέξιν ταύτην ! Τὸν πρῶτον ὅστις θὰ πράξῃ τοῦτο θὰ τὸν φρονεῦσα ἀμέσως, ὅπου καὶ ἐὰν εὐρεθῇ, διὰ νὰ τοῦ ἀποδειξῶ ὅτι μάχομαι ὡς εὐγενῆς καὶ νομιμόφρων. Ἄλλ' εἰς τὸν διαβολὸν αἰ βαθμίδες τῶν ἀμαξῶν θὰ τὰ θραύσω ὅλα ὅπως θραύω αὐτὸ τὸ ποτήριον μὲ προσέβαλε, καὶ ἐγὼ θὰ τοῦ ἐμπήξω εἰς τὸν λαίμον τὸ μαχαῖρι αὐτό. Οὕτως ὁμιλῶν ὁ κ. δε Κυζ ἐβαδίζεν ἄνω καὶ κάτω μὲ μεγάλα βήματα, ἔχων τὸ πρόσωπον λίαν ἐρυθρόν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπειλοῦντας νὰ ἐξέλ-

Θωσι τῶν κογγῶν των. Ὁ Κρεκὺ δὲν ἠδύνατο νὰ κρατηθῆ ἀπὸ τὸν γέλωτα.

Ἀντὶ νὰ γελάσῃ, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ ἱππότης, θὰ ἐπραττες καλλίτερον νὰ λάβῃς τὸ ξίφος σου διὰ νὰ ἔλθῃς νὰ μοὶ χρησιμεύσῃς ὡς μάρτυς.

Ἔχασες τὸ λογικόν σου, ἱππότη! ἡ φήμη τοῦ γενναίου Κυζῆ ἵσταται πολὺ ὑψηλά. Κάθῃσαι, καὶ μὴ σκέπτεσαι πλέον τὴν βαθμίδα ταύτην.

Δὲν θὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς ὄλην τὴν νύκτα, ἐὰν δὲν διασαφηνίσω αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ταύτην τὴν ἐσπέραν. Ἐμπρός! ἀφοῦ ἀρνείσαι νὰ μοὶ προσφέρῃς τὰς ὑπηρεσίας σου, θὰ ὑπάγω μόνος μου νὰ εὔρω τὸν ἀντίπαλόν μου.

Ὁ κ. δε Κυζῆ ἔλαβε κλονούμενος τὰ ὄπλα του καὶ τὸν πῖλον του, καὶ κατέβη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάρου, ὅπου ὁ Κρεκὺ μετ' ὀλίγον τὸν κατέφθασε. Λεπτὴ καὶ διαπεραστικὴ βροχὴ ἐπιπέτην ἔξω ἄνευ θορύβου· ὁ ἀήρ ἦτο ψυχρὸς, ἡ δὲ νύξ σκυθρωπὴ ἐν τούτοις ὁ ἱππότης μετ' ὁ πείσμα ἐκείνου τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς μέθης, ἐνέμενε πιστὸς εἰς τὴν ἀπόφασίν του. Ὁ Κρεκὺ βλέπων ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἀναχαιτίσῃ, διέτάξε νὰ τῷ ζεύξωσιν ἵππον, καὶ τῷ ἔθηκεν ἐπὶ τῶν ὤμων μαυδύαν.

Σοὶ δανεῖζω μίαν καλλίστην ἵππον, ἱππότη! νὰ τὴν καλομεταχειρισθῆς ὀλίγον· νὰ τὴν καλῆς διὰ τοῦ ὀνόματός της διὰ νὰ σὲ μεταχειρισθῆ καὶ αὐτὴ ὡς φίλον. Ὀνομάζεται Καπριτσιόζα. Μὴ σφίγγεις πολὺ τὸν χαλινόν, καὶ μὴ τὴν βασανίζῃς, αὐτὴ δὲν χρειάζεται κέντημα. Ἡ ἵππος αὕτη εἶνε ἔργον τὸ περιβοήτου μαύρου ἵππου, ὃν ἵππευεν ὁ πενθερός μου, ὁ στρατάρχης.

Μὴν ἔχεις κἀνένα φόβον, εἶπεν ὁ κ. δε Κυζῆ, μετ' ἰστορίας μωρὸν παιδίον; Ὅχι σοὶ τὴν στείλω αὔριον εἰς τὰς ὀκτῶ ἀκριβῶς.

Πήγαινε χωρὶς βίαν ἢ λιθόστρωτος ὁδὸς θὰ εἶνε βεβαίως λίαν ὀλισθηρὰ, καὶ ἤδη εἶνε ἡ ὥρα προκεχωρημένη· πρόσδεσον τὸν μαυδύαν τούτον εἰς τὸ περιλαίμιόν σου διὰ νὰ μὴ τὸν χάσῃς. Τὰ πτερὰ τοῦ πῖλου σου θὰ τὰ καταστρέψῃ ἡ βροχὴ. Λάβε τὸν πῖλον

μου, τὸν δὲ ἰδικόν σου ἄφησέ τον ἐδῶ καὶ αὔριον θὰ τὸν ἐγχειρίσω εἰς τὸν ὑπηρετὴν τὸν ὅποιον θὰ μοὶ στείλῃς.

Τὸ κικλιδωτὸν περιφραγμα εἶνε ἀνοικτόν. Καλὴν νύκτα ἱππότη. Καὶ πιστεύσον μοι τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ ὑπάγῃς νὰ κατακλιθῆς.

Καλὴν νύκτα, κόμη, καλὴν νύκτα.

Ὁ κ. δε Κυζῆ ἐκέντισε διὰ τοῦ πτεριστήρος τὴν ἵππον, καὶ ἐγένετο ἄφαντος τριποδίξων διὰ τῆς μικρᾶς ὁδοῦ.

Ἐνεκα τοῦ μεγάλου ψυχους ὅπερ ἐπεκράτει ἔξω, πᾶσα ἡ ἐπενέργεια τοῦ οἴνου συνεκεντρώθη ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ καὶ τῷ κρανίῳ, ὁ δὲ ἱππότης ἤσθάνθη τὴν κεφαλὴν του ἐντελῶς περιστρεφομένην. Ἡ τὰ πάντα ἐπισκοτιζούσα ὁμίχλη ἦτο τόσοσιν πυκνὴ, ὥστε δὲν ἰδύνατο τις νὰ διακρίνῃ τὰς οἰκίας. Ὁ κ. δε Κυζῆ ἀφήσας τὸν χαλινόν νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῆς ἵππου ἀνέθηκεν εἰς αὐτὴν τὴν φροντίδα νὰ τὸν καθοδηγήσῃ, ὅπου ἤθελεν εὐαρεστηθῆ αὕτη, καὶ ἤρξατο σκεπτόμενος περὶ τῶν ὑποθέσεων του.

Ἄ! ἐψιθύριζε μεταξὺ τῶν ὀδόντων, ὁ κ. δε Ροχάν φαντάζεται ὅτι δύναται τις οὕτω νὰ με ὑβρίσῃ, ἐμέ! τὸν υἱὸν ἀνδρὸς ὅστις δὲν ἐδίστασε νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ βασιλέως. Μὰ τὸν διαβόλον! Ὅχι τὸν διδάξω ἐγὼ νὰ φέρεται.

Ἐπειτα ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν μαύρην ἵππον ὁ ἱππότης ἀνέκραξε:

Ποῦ με ὁδηγεῖς, Καπριτσιόζα; πηγαίνωμιν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Ροχάν. Τρέχε, ὡραία μου, εἶνε ἀνάγκη νὰ σπεύσωμεν.

(Συνέχεια.)

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Τὴν 4 Δεκεμβρίου ἐγένετο ἡ δεξίωσις ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Λέοντος Σαίη, διαδόχου τοῦ Σανδῶ καὶ τοῦ Ἀμποῦ συγχρόνως. Ἐκ τῶν δημοσιευθέντων δὲ ἐκ τοῦ λόγου, τὸν ὅποιον ἐξεφώνησεν ὁ νέος Ἀκαδημαϊκός

περὶ τῶν ἔργων τῶν δύο προκατόχων αὐτοῦ, ἀποσπῶμεν καὶ ἡμεῖς τὰ ἑξῆς:

«Ἐν Ἑλλάδι ὁ Ἀμποῦ ἐνεπνεύσθη βιβλίον, ὅπερ κατέστησεν αὐτὸν διάσημον ἐν ὀλίγαις ἡμέραις: τὴν «Σύγχρονον Ἑλλάδα»· μικρὸν μετ' αὐτὴν ἐξεδόθη ἡ «Τόλλα» καὶ ὁ «Βασιλεὺς τῶν Βουνῶν». Τὰ τρία ταῦτα ἔργα, ὧν ἡ φήμη ὑπῆρξε τοσοῦτον ταχεῖα καὶ μεγάλη, ὥστε μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα ἐτῶν ἀνευρίσκει τις εἰς χεῖρας πάντος ἀναγνωσκοντος, περιλαμβάνουσιν οὕτως εἰπεῖν ὀλόκληρον τὸν Ἀμποῦ. Ἡ «Σύγχρονος Ἑλλάς» εἶνε τελεία ἀφήγησις περιηγήσεως, μεθυγραφικὸν διήγημα, σπινθηροβολοῦν ἐξ εὐφύας καὶ ἐπιφοβὸς σάτυρα. Κατ' ἀρχὰς ὁ Ἀμποῦ εἰς τριάκοντα σελίδας ἐν εἶδει προλόγου ποιεῖται θαυμασίαν περιγραφὴν τῆς ἑλληνικῆς φύσεως. Οἱ ποταμοὶ τῆς Ἀρκადίας εἶνε κατ' αὐτὸν οἱ ὠραιότεροι τοῦ κόσμου ποταμοί, καὶ ὁ Λάδων εἶνε ὁ ὠραιότερος τῶν ποταμῶν τῆς Ἀρκადίας. Ἀπολαμβάνει τὴν ἠδύτητα τοῦ ἀέρος, ὃν ἀναπνέει τις ὑπὸ πλατάνους, ἰτέας, δρύς ἀειθαλεῖς καὶ ἄλλα παντοῖα δένδρα, περὶ τὰ ὅποια ἐλίσσεται ἡ κληματίτις, ἡ ἄμπελος, καὶ νομίζει τις, ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐγκαταλίπῃ μέρος τὸσον θελκτικόν, ἀλλ' ὁ ἵππος του ὁ μέγας Ἐπαμινώνδας, ὡς τὸν ὀνομάζει, τὸν ῥίπτει ἐντός τοῦ Ἐρυμάνθου. «Τὸ ζῶον τούτο, λέγει, ἔχει τὸ πάθος τοῦ Σατωβριάνδου· θέλει νὰ ἀντλή ὕδωρ ἐκ πάντων τῶν ποταμῶν, οὗς συναντᾷ. Δὲν λαμβάνει ὅμως ἐνδιαφέρον μόνον ὑπὲρ τῆς φύσεως ἢ οἰκονομικῆς καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος ἐνδιαφέρει ἐπίσης, ὅσον καὶ οἱ ποταμοὶ καὶ αἱ κληματίτιδες αὐτῆς. Ὅχι ἔλεγε τις, ὅτι εἶνε γεωργός. Γνωρίζει ποῖα εἶνε καὶ ποῦ ἔγκεινται αἱ πρόσοδοι τῆς χώρας· γνωρίζει πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἀναπτυχθῶσι καὶ πόσος χρόνος ἀπαιτεῖται, ὅπως διπλασιασθῶσιν. . . Ὁ Ἀμποῦ εἶνε δεινὸς λογομάχος, ἔχει τὴν σατυρικὴν ἐμπνευσιν γηνησίαν. Ἐμμέμφθησαν αὐτοῦ, ὅτι δῆθεν ἠκόνισε τὸ πνεῦμα του ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων, τῆς διοικήσεως καὶ τῆς κυβερνήσεως αὐτῶν, ἀμνημονῶν τῆς ξενίας, ἧς ἔτυχεν ἐν Ἀθήναις. Ἡ μομφὴ αὐτῆ ἐλησμονήθη μετὰ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ χρόνου»

μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα πέντε ἑνιαυτῶν μικρὸν ἐνδιαφέρει τὸ μέγα δημόσιον. Ἄλλως, ὅποιας ἀδικίας ἐγένετο ἐνοχὸς ὁ Ἀμποῦ, ὅταν ἔλεγε περὶ τῶν Ἑλλήνων, ὅτι ἡ οὐδύνοια καὶ ἡ φιλομάθεια αὐτῶν δὲν τοὺς ἐμπόδιζον νὰ εἶνε λαὸς ἐν τοῖς σπαργάνοις εἰσέτι διατελῶν, ἐπομένως λαὸς ἤμιστα παρεσκευασμένος νὰ βαδίσῃ μόνος, λαὸς ἀπειρότατος ἐν τῇ πολιτικῇ καὶ ἀνικάνος νὰ ἀνεύρῃ τοὺς ὅρους κυβερνήσεως ἀγαθῆς; Ἡ Εὐρώπη ἀνάγαγε τὴν Ἑλλάδα ἐκ τοῦ πυθμένου τῆς βαρβαρότητος εἰς ἐπιφανῆσαν πολιτισμοῦ, οὐ οὐδεμίαν εἶχε γνῶσιν, καὶ ἐπροικιδότησεν αὐτὴν μετὰ παιδαγωγούς βαυαρούς, ἰκανοὺς νὰ καταρτίσωσι μίαν Πινακοθήκην ἢ Γλυπτοθήκην, ἀλλ' ἐντελῶς ξένους πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν ἰδιοφυίαν. Τὸ ἐγκλημα τοῦ Ἀμποῦ συνίστατο εἰς τούτο, ὅτι προείδεν ἀπὸ τοῦ 1855 τὴν ἐπανάστασιν, ἧτις ἐμελλε νὰ ἐκραγῆ ἑπτὰ ἔτη βραδύτερον. Μετ' ἐθέσατε πλησίον ἐνός τῶν ὑμετέρων συναδέλφων, περὶ οὗ δύναται τις νὰ εἴπῃ, χωρὶς νὰ ὑβρίσῃ τὴν μνήμην τοῦ Ἀμποῦ, ὅτι εἶνε μεγαλειότερος δημοσιογράφος ἢ αὐτὸς (ἐννοεῖ, νομίζομεν, τὸν Τζῶν Λεμοῦν) καὶ προσθέσατε ἐνα εἰσέτι δεσμὸν εἰς τοὺς δεσμούς τῆς στενῆς φιλίας τοὺς ἐνοῦντας ἡμᾶς πρὸ πολλοῦ. Ἐνθυμεῖσθε βεβαίως πῶς ὁ συνάδελφος οὗτος ἐσχολίαζε τὴν ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1862 καθ' ἡν στιγμὴν ἐξερρηγνύετο, ὅτι ἡ βαυαρικὴ αὐλὴ ἐπανακαμπτοῦσα ἐκ θαλασσίας ἐκδρομῆς εἰς Πειραιᾶ παρετήρησεν ὅτι μόλις προέφθανε νὰ διαπεραιωθῆ ἀπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ πλοίου εἰς ἀγγλικὴν θαλαμηγόν. «Ὁ βασιλεὺς, ἔλεγεν ἡμῖν, ἠνείχετο ἐν τῷ μικρῷ αὐτοῦ Κράτει διοικητικὴν διὰφθορὰν, ἄξίαν βασιλείου μεγαλειότερου. Τοῦτο διήρκεσεν εἰκοσιν ἔτη καὶ ἐπὶ τέλους κατέληξεν εἰς ἐπανάστασιν, ἧτις εἶνε ἡ φυσικωτέρα, ἡ εἰλικρινεστέρα, καὶ ἡ μᾶλλον ἀνεπανόρθωτος, τῶν ὅσων ποτὲ βλέπομεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ». Ὁ αὐτὸς συνάδελφος ὁμιλῶν περὶ τοῦ πολιτικοῦ οἰκοδομήματος τῶν Βαυαρῶν ἐν Ἑλλάδι, ἔγραψεν: «Οἱ Γερμανοὶ κατέκλυσαν πᾶσαν θέσιν, πάντας τοὺς κλάδους τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας καὶ ἐπέθεσαν οὕτως εἰπεῖν, ὡς ἐπί-

βλημα σουκρούτας (του έθνικου των Γερμανων έδέσματος) επί της γης του Περικλέους. Ο Άμπου έγινωσκε καλώς, ότι έγραψε σάτυραν, μετεμελήθη δέ τόνον όλίγον διά τούτο ώστε επανέλαβε τό έργον. Ο «Βασιλεύς των Βουνών» είνε ώσαύτως σάτυρα, ως είπειν συνέχεια και κορωνίς της πρώτης. Ουδέν πρωτοτυπότερον και φαιδρότερον του «Βασιλέως των Βουνών». Τα πρόσωπα του βιβλίου τούτου απήθανατίσθησαν άφ' ενός ή άτάραχος έκείνη Άγγλις γραία, ήτις φαντάζεται, ότι ή Άγγλία και ό τραπεζιτικός οίκος Βάρλεϋ άγρυπνοῦσιν άκαταπαύστως επ' αύτης, μέχρις αύτων των χαραδρών και των φαραγγων των όρέων της Άττικης, άφ' έτέρου δέ λήσταρχός τις, όστις παλαιών κατά του νεωτέρου πολιτισμού, του όποιου έν τούτοις εκτιμά δεόντως τά πιστωτικά ιδρύματα και ό όποιος δέν δύναται ή δέν θέλει νά άναγνωρίση διαφοράν μεταξύ πολέμου και ληστείας. Διά τί ή Έλλάς νά χολωθή, έπειδή ό Άμπου έγραφε περί ενός των νοσημάτων αύτης; Έάν υπερέβαλε την σημασίαν του κακού, δέν άφηγήθη κακεντρεχή και φαντασιώδη ιστορίαν, δέν έσυκοφάντησε, δέν επινόησε την ληστείαν. Ένόμισεν, ότι ήτο καλόν νά άποκαλύψη τάς τοιαύτας πληγάς, διότι ήτο τό μόνον μέσον, όπως έξαναγκάση τους έχοντας συμφέρον νά έπουλώσωσιν αύτάς. Η ληστεία άλλως, υπό διαφόρους μορφάς και όνόματα, δέν έδρεύει άπανταχού της Ευρώπης; Καλόν είνε νά ήμιλώμεν ένίοτε περί τούτου. Έλέγηθη περί μεγάλου έθνους, ότι άποζέων τις μικρόν την έπιδερμίδα του πολιτισμού, άνευρίσκει τόν ζήριον άνθρωπον. Πολύ επεθύμουν νά μάθω, έν ύπάρχη έν τη Δύσει έν και μόνον κράτος, μή έχον φόβον νά έξαγριωθή προσκαίρως και έν τώ ύποίω ή βρβαρότης δέν διαφαίνεται σχεδόν υπό την έπιδερμίδα. Έντός του τρέχ. έτους, συμμορία κακούργων ήγουμένη του όχλου, έν ταίς ώραιότεραις του Λονδίνου συνοικίαις, ήνοιγεν αύτῶ δρόμον, ως σκαπανεύς, καταστρέφουσα και λεηλατούσα τά πάντα κατά την διέλευσίν της. Οι άστοί του Λονδίνου και ή άστυνομία κατελήφθησαν άπαράσκευοι έξη-

γήθησαν όλίγον βραδέως και άνέκραξαν, άπαραλάκτως ως ή κυρία Σίμονς έν τῷ «Βασιλεί των Βουνών», ότε συνελήφθη υπό της συμμορίας του Χατζή-Σταύρου. «Αυτό δέν τό έπερίμενα. Και δέν έχω προγευματίσει ακόμη!» Προέθεσαν μετά σοβαρότητος, ότι τά άγγλικά καταστήματα ήσαν άπαραβίαστα, τούθ' όπερ δέν ήμπόδιζε νά παραβιασθώσιν. Οι καταστηματαρχαι ήναγκάσθησαν νά ύπογράψωσι συναλλάγμα έφ' οιουδήποτε οίκου Βάρλεϋ, άπαραλλάκτως ως ή Άγγλις έν τῷ «Βασιλεί των Βουνών... Ο Άμπου είχε δίκαιον νά είπη την αλήθειαν καθαράν εις την Έλλάδα. Εικόνησε κομψοπροπειείς κυρίους άναδεικτούς ληστῶν, χορεύοντας έν τῇ αύλῃ, έν χώρα έν ή ή πολιτική έξαχειώσις ήνάγκαζε τους τιμίους ανθρώπους νά μεταβάλλωνται εις χωροφύλακας έαυτῶν, όπως άμυνθώσιν ύπερ της ζωής των. Τι έπραξαν οι Έλληνες; Κατελήφθησαν ύπ' αηδίας προς τό έμπνέον την καυστικήν του Άμπου εύφυϊαν πνεύμα και άπήντησαν διά της επαναστάσεως του 1862 εις την σάτυραν του 1855! Έάν παρόμοιοι κοινωνικαί και ήθικαί πληγαί έλυμαίνοντο άλλον λαόν της Δύσεως, έπρεπε νά ευχηθώμεν εις τόν λαόν τούτον έτερον Άμπου, όστις θά ήδύνατο μεθ' όμοίου ταλάντου, δύναμειως και εύφυϊας νά επίδειξη αύτάς εις τόν κόσμον, όπως επισύρη επ' αύτων την προσοχήν της κοινωνίας όλοκλήρου».

Έν Τσαρτζούη έωρτάσθησαν την πρώτην Δεκεμβρίου τά έγκαίνια της μεγάλης σιδηροδρομικής γραμμής της Κασπίας, ήτις φθάνει μέχρι των συνόρων του Άργανιστάν. Η έορτή έκείνη ήτο έπισημοτάτη, διότι ήτο και έν έκ των μεγαλειότερων γεγονότων της εποχής μας, όπερ τοσοῦτον ήγειρε θόρυβον κατά τά τελευταία ταῦτα έτη. Η γραμμή αύτη τόσον επικίνδυνος διά την Άγγλίαν, ως γνωστόν, κατεσκευάσθη υπό στρατιωτῶν, έργαζομένων μετά πάσης μυστικότητας χωρίς ουδείς νά λάβῃ την παραμικράν είδησιν και

μίαν πρώϊαν ή Ευρώπη έμαθεν αϊφνης τό σοβαρώτατον τούτο γεγονός. Ηλθον δέ πολλοί στρατηγοί και κυρίαί από τά πέρατα της Ρωσίας ίνα παραστώσιν εις τά έγκαίνια της σιδηροδρομικής γραμμής. Τό πρώτον τραϊνον άνεχώρησεν έκ Τσαρτζούης την 4 της έσπερας έν μέσω ζητωκραυγῶν και παιάνων, άναγγελλόντων καθ' όλον τό διάστημα της μεγάλης γραμμής τό κατορθωμα της άποπερατώσεως ενός τόσου σπουδαίου έργου.

* *

Πρό πολλού, λέγει ή «Ακρόπολις», κατεγίνοντο νά τελειοποιήσωσι τό τηλεφώνον ούτως, ώστε ή μακρόθεν μεταδιδόμενη φωνή νά διαχέηται εις όλόκληρον δωμάτιον ή αίθουσαν ή εις όλόκληρον διαμερίσμα μιās οικίας, ως νά ήμιλη δηλ. εις άνθρωπος έν αίθούση εις επήκοον όλων. Σήμερον, ως γνωστόν, διά νά άκούση τις την μεταδιδόμενην μακρόθεν φωνήν, πρέπει νά εφαρμόση επί του ώτός σωλήνα τινος της συσκευής του τηλεφώνου, και νά άκούση δέ μόνος, ως όταν τῷ λέγουν μυστικόν τι εις τό αύτί. Τούτο βεβαίως εις πλείστας περιπτώσεις είνε χρήσιμον ιδίως εις οικιακάς τινος υπηρεσίας. Άλλά και τό είδος του τηλεφώνου, περί ου λέγομεν, θά άποβῃ χρήσιμον εις την κοινωνίαν διά διαφόρους ανάγκας και τέρψεις του βίου. Θέλει τις π. χ. νά άκούση, καθήμενος παρά την έστίαν του τόν χειμῶνα, ή έξηπλωμένος επί του ανακλίντρου έν τῇ αίθούση του ή έν τῇ κλίνῃ, λόγον τινος έν τῷ βουλευτηρίῳ, ή μίαν θεατρικήν παράστασιν, δράμα ή μελόδραμα, ή μουσικήν τινος συμφωνίαν, ή νά συνομιλή, ως έν έσπερίδι, μετά διαφόρων φιλικῶν του οικογενειῶν, ως νά εύρίσκοντο αύται έν μιᾷ κοινῇ αίθούση, δέν έχει άλλο νά κάμη ή νά παρασκευάση την συσκευήν του τηλεφώνου του, και νά άκούη πλέον και την μουσικήν του και τάς θεατρικάς παραστάσεις και συνομιλίας των φιλικῶν του οικογενειῶν κτλ. χωρίς νά έξέρχεται της οικίας του!!

* *

Έκ της «Εφημερίδος» μανθάνομεν ότι νέα έπιστήμη προήχθη εις φῶς κατ' αύτάς, ή διάγνωσις του χαρακτήρος του ανθρώπου έκ των... έφαρμένων αυτού ύποδημάτων. Ο θεμελιωτής αύτης Σαρρέ, έκ Βασιλείας, έθηκεν ήδη και τάς πρώτας βάσεις της έπιστήμης:

1ον) Πτέρνα και πέλμα έξ ύσου έφαρμένα εμφαίνουσι τόν δραστήριον και φιλόπονον άνδρα, την πιστήν δέ και οικονομον γυναίκα. Όταν φθείρεται τό πέλμα κατά τό έξωτερικόν ζήρον, εμφαίνει πνεύμα παραδοξολόγου και άκαταστάτου. Όταν κατά τό έσωτερικόν, εμφαίνει τό άναποφάσιστον, την άδυναμίαν του χαρακτήρος του φέροντος.

2ον) Όταν τά ύποδήματα φθείρωνται κατά τό έξωτερικόν ζήρον, ένῶ τό λοιπόν του ύποδήματος είνε σχεδόν καινούργιος, εμφαίνουσιν άνθρωπον χαρακτήρος άστάτου, έλαφρίνου.

3ον) Οι νέοι πρέπει νά μή νυμφεύωνται ποτε γυναίκα, ήτις νά εισάγη πόδα αριθμού 4 εις ύπόδημα αριθμού 2.

Ο διάσημος γάλλος οικονομολόγος Λεροζ-Μπελιέ απηρέθησεν έσχάτως τους από του δεκάτου έκτου αιώνος και έντεῦθεν γενομένους έν Ευρώπη πολέμους και τόν σκοπόν, δι' όν έκαστος έγένετο:

44 πόλεμοι έγένοντο χάριν έδαφικής αύξήσεως.

22 πρός άπαλλαγήν από φόρου ύποτελείας.

24 χάριν άντεκδικήσεως.

8 πρός έπίλυσιν ζητημάτων τιμής.

41 χάριν της καταλήψεως θρόνων.

30 επί τῇ προφάσει βοηθείας συμμάχου.

5 έξ έμπορικῶν ερίδων.

55 πόλεμοι τέλος ύπῆρξαν εμφύλιοι και 28 θρησκευτικοί.

ιτῷ νεμονέθηνκα ερεθίζεμεφθ' ἢ εἴτ' κ.τ.
 εἰκότως τὰκ ρῶφ ρε κθ' ἄνεσπ κη' ἄνταπὲ κέν
 κὲ ὑποδ' ἄνέ ὑστ ρεθ' ἄτκαρσφ ὑστ εἰσωνεκαὶ ἢ
 Ο' ἄντκαρθεπὲ ὑστὲκ νεμονεκαὶ εἰς . . . ἄντ
 -αθ' ἄντκαρθεπὲ ἢ κὲ ἰερεζ' ἄντκαρθεπὲ ἄντ
 ἰκαμ' ἄντκαρθεπὲ ἄντ ρεθ' ἄτκαρθεπὲ ἄτ ἰκαρθεπὲ
 κενεκαρθεπὲ ὑστὲ ρε κη' ἄτ ἰκαρθεπὲ Π (νο)
 -κὲ νεμονεθ' ἰκαρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ
 κη' ἄντ νεμονεθ' ἰκαρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ
 -εἰς

Συνδρομηται πῆς ΜΕΛΙΣΣΗΣ θεωροῦνται οἱ κρατουῦντες τὸ πρῶτον φύλλον ἐρωτώτες

ὑστεροδοξοκαρθεπ κη' ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 -εἰς ἄντκαρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ Ο' ἄντκαρθεπὲ ἄντ
 -κη' ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ

Συνδρομή ἑξάμηνος προπληρωτέα δραχ. 4. νεθ' ἰκαρθεπὲ ἢ εἰσὼ ἄντ

» ἑτήσια

ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ

Πᾶσα πρὸς ἡμᾶς ἐπιστολὴ ἀφορώσα τὸ Περιοδικόν, πρέπει νὰ ἦνε ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν καὶ νὰ ἐπιγράφεται :

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ ἢ «Μέλισσα»

Εἰς Πάτρως.

-εἰς ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ

-εἰς ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ

εἰς καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ

-εἰς ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ

-εἰς ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ
 ἄντ καρθεπὲ ἄντ καρθεπὲ ἄντ ἰκαρθεπὲ ἄντ